

— Защо плачешъ, горкичко! запитало то Плачля. А Плачлю не казалъ нищо, заплакалъ по-силно и заминалъ нататъкъ.

Насрѣща му Мецана-Медана, навела глава и изглеждала като слѣпа. Тя попитала Плачля:

— Кажи ми, гължбче, защо проливашъ сълзи! Нѣщо лошо ли се е случило съ тебе? Плачлю нищо не отговорилъ; само плакалъ, плакалъ и плакалъ!... И колкото повече го разпитвали всички, които го срѣщали, защо плаче, толкова повече се разплаквалъ.

Ето идва, най-послѣ, господинъ Плачлю на една полянка. На нея, край самата горичка, стояла кжщичка съ два прозореца, а на полянката седѣла мила дружина: жаба, лисица, птичка, куче и котка; а зайко стоялъ на пънче, съ книга въ ржцѣ, и имъ челъ съ гласъ. Челъ имъ той, че злото трѣбва да се прѣмахва съ лапкитѣ, а да се плаче само тогава, когато ти взематъ главата, и трѣбва да се плаче само за това, че нова глава не може да порасте...

Безъ съмнѣние зайко билъ много ученъ, защото нито кучето, нито лисицата не го закачали.

И ето минава Плачлю край тѣхъ и плакалъ, колкото му гласъ държалъ. И никой не обърналъ внимание на него; всички стояли както и по-прѣди и слушали урока на зайка.

Плачлю миналъ още веднажъ край тѣхъ — и пакъ нищо. Тѣ слушатъ и слушатъ.

Най-послѣ кучето казва:

— Спри, зайко: отъ рева на Плачля не мога нищо да чуя, а твоятъ урокъ ми се вижда много интересенъ.

Въ това врѣме Плачлю се поусмирилъ: защо да губи напразно сили, когато никой не обръща внимание на него?

А зайко си нагодилъ очилата на носа и продължилъ:

— Ето, господа, често се случва нѣкой плаче и не може да обясни, защо и за какво плаче.

— Да прѣдположимъ, — казало кучето и подмигнало къмъ Плачля — съ този господинъ трѣб-